

— Ама у мене нищо нѣма, се осмѣли да каже Трайко.

Какво да се прави?

Трайко почна да трепери. Лицето му се облѣ съ кръвъ. Той едвамъ подаде ключа. Щомъ отворихъ сандѣчето му, той си покри лицето и се сви на чина като кълбо. Можеше ли да гледа другаритѣ си, когато той имъ крадѣше всичко и постоянно ги лѣжеше?

Въ сандѣчето на Трайка какво не намѣрихъ! Не само крадени тетрадки, пасалки, пера, моливи и пр., ами още и едно вързопче ключове, съ които отварялъ чуждитѣ сандѣчета за кражба. Всички бѣхъ смръзнѣти. Трайко, другарѣтъ имъ, да краде!... Не е ли срамъ за цѣлъ классъ да иматъ помежду си крадецъ?

— Слѣдъ всѣкое прѣстѣпление, момчета, слѣдва и наказание. Прочее, какво наказание трѣбва да наложимъ на Трайка, попита надзирателѣтъ.

— Да се испѣди! чу се единъ гласъ.

— Не щемъ ние крадецъ! обади се други

— Не можемъ да другаруваме ние съ крадецъ, каза трети.

— Не само да се испѣди, каза гърлестиятъ гласъ, ами да се изложи и прѣдъ другитѣ ученици. Нека видѣтъ и тѣ крадеца и нека берѣтъ умъ!

— Вѣрно! извика пискливиятъ гласъ.

— Да се изложи! да се изложи! извикахъ нѣколцина.

— Добрѣ тогава, каза надзирателѣтъ; азъ ще обадаъ вашето желание на директора и тогава ще видимъ, какъ ще постѣпимъ съ крадеца.